

Kinder Torah

Parashas Beshallah

In loving memory of Devora Bas Aharon o"h ❖ Mrs. Doris Weiner ❖ A Woman of Valor

The Right Decision

Mr. Gordon glances nervously at his watch.

"Just a few more minutes left in the workday," he thinks. "This is not a good sign. My boss told me that I would receive an answer today. He usually gives good news in the morning. For bad news he waits until the end of the day, just before you go home. Hashem ya'azor (Hashem will help)."

Suddenly there is a knock on the door of Mr. Gordon's office.

"Mr. Gordon, how are you? I'm glad I caught you before you went home. I promised you an answer today."

Mr. Gordon holds his breath. Would he receive the job tenure that he had so dearly hoped for? So many thoughts race through his mind. He prepares himself for the worst.

"Let me shake your hand," the boss said. "I want to be the first one to shake hands with our newest tenured employee."

Mr. Gordon heartily shakes his boss' hand. It was really true. The impossible had happened. A 51-year-old *oleh-chadash*, who had come to settle in Eretz Yisrael with his large family just a few years ago, had received tenure. Mr. Gordon's gratitude to Hashem was boundless. He headed for the bus home, wishing "good evening" to everyone on the way out.

"I'm home dear."

"How was your day at work?"

"Fantastic!"

Mrs. Gordon's heart skips a beat.

"Do you have any good news for me?"

"The best. I received tenure today."

"Oh Aryeh, this is such a miracle. *Hodu Lashem ki tov* (Give thanks to Hashem for He is good) [Tehillim 136:1]. Come, let us sit down, and enjoy this moment. Do you remember way back, when we were contemplating settling in Eretz Yisrael?"

"Yes. Some people did not encourage us. They felt that a person of my age could not make enough *parnassa* (income) to support a family of our size."

"Yes, we had a difficult decision – between *ruchnius* (spiritual benefits) and *gashmius* (material benefits). We knew that in Eretz Yisrael our family would grow in *ruchnius*. The environment is rich in spirituality. However, the *gashmius* was uncertain. Back in my home town I was an experienced stock broker, making a good living."

"We knew what the right decision was."

"Yes, we came here to settle. I began looking for a job. A bank was willing to hire me, but I could not trade stocks without a license. It took me three years to get the license. Then Hashem opened another door for me, and I landed a job in the investment department of a top bank. I was able to use all of the skills that I developed over the years."

"That in itself is a miracle."

"Yes, but without tenure, it could all go up in smoke in a minute."

"That's right, and getting tenure at my age is unheard of."

"Almost unheard of. And so we have our next major miracle."

"This just proves the Chofetz Chaim's point on this week's parasha."

"What point is that?"

"When Hashem took the Nation of Israel out of Mitzraim, He had a choice of two routes to travel, 'the way of the land of the Pelishtim' (Shemos 13:17) or the *midbar* (desert). The land of the Pelishtim had food; however, it was fraught with spiritual dangers. The Jews were already at the 49th level of *tumah* (impurity) and would be dragged down even further, being among the idolatrous Pelishtim. The other route, the desert, had no spiritual impurity. However, there was no food to feed two million people."

"What would be with *parnassa*?"

"That is the question. The Chofetz Chaim points out that Hashem chose the spiritual route, providing *parnassa* in a miraculous way. So too, in our lives, we should not make spiritual compromises for the sake of *parnassa*."

"That is exactly what we did. We took the spiritually rich route. Hashem provided the *parnassa* in a miraculous way."

"May we always merit receiving His kindness."

Incompatible

Grab everything that you can. There are fortunes lying here on the sea shore!"

"Here is a gold chain."

"Look, diamonds and pearls. We're rich!"

"Moshe Rabbeinu, is signaling for us to go. We must leave the shores of the Yam Suf."

"How can we leave now? There is so much more money to gather."

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

And Moshe made Israel travel from the Yam Suf" (Shemos 15:22). Rashi explains in the name of the Mechilta that Moshe forced them to leave. The spoils at the Yam Suf were greater than the booty of Mitzraim. The Jewish people did

not want to stop gathering the gold, silver, and precious gems. The Keli Yakar elaborates even more. Moshe was fearful that the wealth would bring them to sin. Indeed, he was correct because the abundance of gold brought them to make the *Egel HaZahav* (Golden Calf). Moshe was also concerned that the riches would render the Jewish people unfit to receive the Torah. Wealth and Torah flee from one another like two wives of the same husband. As Dovid HaMelech wrote "It is good that I am afflicted (with suffering or poverty), in order that I might learn Your laws" (Tehillim 119:71).

Moshe's second concern also materialized three days later. "And they went three days in the desert without finding water" (Shemos 15:22). This was *middah kineged middah* (measure for measure) explains the Keli Yakar. Hashem told them that they would serve Him on this mountain (Har Sinai). They should have run from the Yam Suf toward the mountain. Instead, they gathered wealth. This excess money made them unfit to receive the Torah, which is compared to water. Therefore, they found no water.

Kinderlach . . .

Everything in life is a test, including riches. Wealth has a strong power to draw you away from Torah. It offers all of the pleasures and attractions of the physical world. They are only shallow and fleeting compared to the sweetness of Torah. Kinderlach, don't you want the best of everything in life? Why settle for second, third or fourth-rate enjoyment, when you can have the ultimate pleasure . . . Torah.

Kinderlach . . .

B'ezras Hashem we will have many decisions to make in our lives. The choices will often be between *ruchnius* and *gashmius*. Which path will you choose? One path may seem to be paved with gold. However, there are spiritual dangers. Another path may have a wealth of spiritual benefits. However, the *gashmius* seems uncertain. The Chofetz Chaim illuminates our path. *Ruchnius* must always be our priority. Hashem will help with the *gashmius*. We should go "*derech hamidbar*" (the way of the wilderness), just as our forefathers did. Kinderlach, may you always make the right decisions!

ההגדרת לבנר

פרשת בשלה

היתה מעל ומעבר. הוא עשה דרכו הביתה, ובדרכו החוצה איחל "ערב טוב" לכולם.

"הגעתי הביתה, יקירתי."
 "איך היה היום בעבודה?"
 "נהדר!"

לבה של הגב' גורדון החסיר פעימה.

"יש לך חדשות טובות עבורי?"
 "הטובות ביותר. קיבלתי קביעות."

"אריה, זה ממש נס. 'הודו לה' כי טוב' (תהלים קל"ו, א'). בוא נשב ונתענג על הרגע הזה. אתה זוכר כשהיינו עוד בחו"ל וחשבנו על העלייה לארץ?"

"כן. היו אנשים שלא עודדו אותנו לעשות זאת. הם חשבו שאדם בגילי לא יוכל להרוויח סכום מספיק כדי לקיים משפחה גדולה כשלנו."

"כן, והיינו חייבים לקבל החלטה חשובה - בין רחניות לגשמיות. ידענו שמשפחתנו תצמח מבחינה רוחנית בארץ ישראל, שכן כאן הסביבה רוחנית יותר. אך מבחינה גשמית המצב נראה בעייתי. בחו"ל עבדתי כסוחר מניות מנוסה והרווחתי משכורת טובה."

"ידענו מהי החלטה הנכונה."
 "כן. באנו בכל זאת להתיישב בארץ. התחלתי לחפש עבודה. בנק אחד היה מוכן להעסיק אותי, אך לא יכולתי לסחור במניות בלי רשיון. רק אחרי שלוש שנים קיבלתי סוף סוף את הרשיון. ואז פתח ה' דלת אחרת בפני, וקיבלתי משרה במחלקת ההשקעות בבנק מהשורה הראשונה. שם יכולתי להשתמש בכל הידע המקצועי שרכשתי במשך השנים."
 "וזה עצמו היה נס."

"כן, אבל בלי קביעות, כל זה היה יכול להעלם בן רגע, וקבלת קביעות בגילי הוא דבר חסר-תקדים."
 "כבר לא חסר-תקדים - הנה, זה קרה. וזה עוד נס."
 "וכל זה מוכיח את אמירתו של החפץ חיים על פרשת השבוע הזה. 'איזו אמירה?'"

"כשה' הוציא את בני ישראל ממצרים, הוא היה יכול לבחור בשתי דרכים: דרך ארץ פלשתים (שמות י"ג, י"ז), ודרך המדבר. בארץ פלשתים היה מזון, אך היו שם גם סכנות רוחניות גדולות. היהודים היו כבר במ"ט שערי טומאה, ובארץ פלשתים הם היו נחשפים לעבודה זרה ולטומאה גדולה עוד יותר. בדרך השנייה, דרך המדבר, לא היתה טומאה רוחנית, אך גם לא היה מזון שבו אפשר היה להאכיל שני מיליון אנשים."

"וממה הם היו אמורים להתפרנס?"

"זוהי השאלה. החפץ חיים זצ"ל אומר שה' בחר בדרך הרוחנית, שבה גם הפרנסה מגיעה דרך נס. וזה מלמד אותנו שגם אנחנו איננו צריכים להתפשר מבחינה רוחנית למען הפרנסה."
 "וזה בדיוק מה שעשינו. בחרנו בדרך העושר הרוחני, וה' העניק לנו פרנסה בדרך נס."
 "יהי רצון שנזכה תמיד לחסדיו של ה'."

לא מתאים

"אספו כל מה שרק אפשר. אוצרות עצומים מונחים כאן על שפת הים!"
 "הנה שרשרת זהב."
 "הביטו, יהלומים ופנינים. אנחנו עשירים!"
 "משה רבינו מסמן לנו להמשיך. עלינו לעזוב את חופי ים סוף."
 "איך אפשר לעזוב עכשיו? יש עוד כל כך הרבה כסף לאסוף."

"ויסע משה את ישראל מים סוף" (שמות ו"ו, כ"ב). רש"י מסביר בשם המכילתא שמשה הסיעם בעל כורחם. גדולה היתה ביזת הים מביזת מצרים. בני ישראל לא רצו להפסיק לאסוף את הכסף, הזהב והאבנים הטובות. הכלי יקר זצ"ל מרחיב עוד יותר. משה חשש שהעושר יגרום להם לחטוא. למעשה, הוא צדק משום שרובי הזהב הביאים לעשות, מאוחר יותר, את עגל הזהב. הוא גם חשש שמא העושר יגרום לכך שלא יהיו ראויים לקבל את התורה. עושר ותורה בורחים זה מזה כמו ששתי נשים הנשואות לאותו בעל, אינן מסתדרות זו עם זו. כמו שכתב דוד המלך "טוב לי כי עוניתי (בעוני או יסורים) למען אלמד חוקיך" (תהילים קי"ט, ע"א).

גם חששו השני של משה התאמת שלושה ימים לאחר מהן. "ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים" (שמות ט"ו, כ"ב). זו היתה מידה כנגד מידה, מסביר הכלי יקר. ה' אמר להם שיעבדו אותו על ההר הזה (הר סיני). ראוי היה שירוצו מים סוף אל הר סיני. במקום זה, הם עסקו בביזת הים. עודף הכסף גרם לכך שהיו בלתי ראויים לקבל את התורה שנמשלה למים, ומשום כך, לא מצאו מים.

ילדים יקרים...
 כל דבר בחיים הוא נסיון, אפילו עושר. לכסף יש כח משיכה חזק המרחיק אותנו מן התורה. הוא מציע את כל התענוגות והפתויים של העולם הגשמי, אולם הם רדודים וברי חלוף בהשוואה למתיקות של התורה. ילדים יקרים, נכון שאולי רוצים את הכי טוב בעולם? למה להסתפק בעונג מדרגה שניה, שלישית או רביעית כשאפשר לקבל את התענוג המושלם... תורה.

החלטה נכונה

מר גורדון הביט בעצבנות בשעונו. "עוד כמה דקות יסתיים יום העבודה", חשב. "זה לא סימן טוב. הבוס אמר לי שיתן לי תשובה היום. בדרך כלל הוא נותן חדשות טובות בבוקר, ואת החדשות הרעות הוא משאיר לסוף היום, לפני שהולכים הביתה. נו, ה' יעזור."

פתאום דפק מישהו על דלת משרדו של מר גורדון.

"מר גורדון, מה שלומך? אני שמח שתפסתי אותך לפני שעזבת. הבטחתי לתת לך תשובה היום."

מר גורדון עצר את נשימתו. האם יקבל קביעות במקום עבודתו, כפי שכל כך רצה? מחשבות רבות עברו בראשו. הוא התכונן לגרוע ביותר.

ואז, הושיט לו מעבידו את ידו ואמר:

"הרשה לי ללחוץ את ידך. אני רוצה להיות הראשון ללחוץ את ידו של העובד הקבוע החדש שלנו."

מר גורדון לחץ את ידו של מעבידו בשמחה. הנה, הלא-יאומן קרה. עולה חדש בן 51, שהגיע לארץ עם משפחתו הגדולה רק לפני כמה שנים, קיבל קביעות בעבודה. הוקרתו של מר גורדון לקב"ה

ילדים יקרים...
 בעזרת ה' תצטרכו לקבל החלטות רבות בחייים, ופעמים רבות תהיינה אלה החלטות בין רוחניות לגשמיות. באיזו דרך תבחרו? דרך אחת תיראה נוחה מאוד מבחינה גשמית, אך ייתכן שיהיו בה סכנות רוחניות. דרך אחרת תהיה עשירה ברוחניות, אך המצב הגשמי לא יהיה יציב. החפץ חיים מאיר את דרכנו: הרוחניות צריכה לעמוד בראש סדר העדיפויות. וה' יעזור תמיד עם הגשמיות. עלינו ללכת בדרך המדבר, כפי שעשו אבותינו. ילדים יקרים, יהי רצון שהחלטותיכם תהיינה תמיד נכונות!